

et Ækvivalent, som efter min Mening endog er mere tilfredsstillende end Fastholdelsen af selve § 5. Jeg skjøner i det Mindste ikke rettere end, at, naar det fastholdes, at ingen Gaard kan omfordeles anderledes end, at den beholder den Størrelse, som man nu engang anser for det rette Maal for en fuld Gaard, saa er der allerede derved gjort en Del i Retning af at lade den beholde disse Rariteter, som Bonden nu en Gang sætter Pris paa, og der er derfor, som sagt, ikke tilstrækkelig Grund for mig til yderligere at fastholde § 5. — Hvad Forslaget under Nr. 4 til § 2 angaar, da tilstaar jeg, at dette Ændringsforslags Tanke egentlig ogsaa for mig har været lidt tvivlsom. Efter min Overbevisning og min Opfattelse af Ændringsforslaget er dets Betydning dog nærmest den, at, naar en Gaard sælges umiddelbart fra Godseierens Side, saa maa ogsaa Udnytningslovgivningen derved komme til Anvendelse i Stedet for Dmdelelseslovgivningen, og at det umiddelbare Resultat deraf vil være, at man i saa Tilfælde kan benytte Bevillingsmyndigheden, hvorimod man efter § 2 ikke vil kunne benytte den, naar Forholdet indskrænker sig til kun at være en Omfordeling. Jeg tror imidlertid, at dette er saa godt udtrykt i Ændringsforslaget under Nr. 4, som det kunde være. Hvad nu dernæst § 3 i Lovforslaget angaar, da er den efter min Mening en Nødvendighed, saa længe § 6 i Lovforslaget er affattet saaledes, som den er affattet. Det er nemlig derefter kun gennem en Bestemmelse i § 3, at det er muligt at føre nogen Kontrol med, at Lovgivningens Bestemmelser i § 6 overhovedet blive overholdte. Jeg tilstaar, at jeg heller ikke overfor Godseiernes Rettigheder har havt nogen særdeles stor Betænktheds ved paa dette Punkt at ækvivalere dem med Selveierbønderne og at paalægge dem den samme Forpligtelse, idet jeg ærlig tilstaar, at jeg ikke ser, hvilken særlig Grund der er til overfor Selveiere at fastholde en Bebyggelsesforpligtelse, som ikke ligeledes skal gjælde overfor Godseierne. Men jeg skal paa den anden Side indrømme, at, naar man gennem Affattelsen af § 6 fastholder, at en Parcel ikke kan undtages for Fæstepligten, selv om man

ikke bebygger den, saa taber selvfølgelig § 3 en stor Del af sin Betydning og navnlig Betydningen af at være nødvendig, og, da jeg nu derhos ikke skjøner rettere, end at Bebyggelsen af Parcellerne eller deres Forening med en anden Eiendom alligevel vil blive det Almindelige, fordi det er den ganske naturlige Anvendelse af de fleste Parceller, saa maa jeg tilstaar, at jeg ikke er meget ihærdig med at holde paa § 3, forsaavidt Udvalgets Flertals Forslag under Nr. 12 og 13 til § 6 vedtages. Men vedtages disse ikke, da maa jeg, som sagt, anse det for nødvendigt, at § 3 vedbliver at staa i den eventuelle Lov. — Jeg skal i Dvrigt tillade mig, endnu at udtale, at jeg i alt Fald vilde være villig til at sjerne den Ændring, som man har gjort med Hensyn til § 3, at den skulde være strengere end den tilsvarende Bestemmelse, der findes i Forordningen af 3die December 1819, idet jeg indrømmer, at det er en Feil, at der fra dens Regel ikke er blevet undtaget Mosestrækninger, Hedestrækninger, Overdrevsstrækninger osv. Men det er i Dvrigt med velberaad Hu, at Bestemmelsen ikke er bleven affattet med de samme Udtryk, som findes i Forordningen af 1819, og det nemlig af den simple Grund, at man har erkjendt, at det ikke var nyttigt og hensigtsmæssigt at opstille Fordringer, som man forlængst gennem Administrationen har fundet sig beføiet til at fravige. Jeg kan dog ikke give den ærede Ordfører for Flertallet Ret i, at Paragrafen, som den er affattet i Regjeringsforslaget, skulde forhindre Henlæggelsen af Parcellerne til jordløse Huse. Jeg kan nemlig ikke se rettere end, at jordløse Huse ogsaa ere „anden Eiendom“. At de særlig bleve nævnte i Forordningen af 1819, var kun, fordi man den Gang stillede en Fordring, som man senere ikke har fastholdt, nemlig at det skulde være med bekvemt liggende jordløse Huse eller op til dem grænsende Eiendomme, at Parcellerne skulde kunne forenes. Dette er imidlertid, som sagt, en Fordring, som man har frasaldet i Administrationen, eller, forsaavidt man ikke ligefrem anser Fordringen derom for bortfalden, saa negter man dog saa godt som aldrig Nogen Bevilling til at se bort derfra. Hvad de Ændringsforslag angaar, der